

Genul epic

Genul epic, a carui denumire provine de la grecul *epicos* (*epos*), cu sensul de cuvânt, zicere, ceea ce se exprimă prin cuvânt, discurs, cuprinde totalitatea creațiilor epice, adică acele opere literare în care autorul își exprimă indirect sentimentele prin povestirea unor fapte, a unor întâmplări și prin intermediul personajelor.

Se desprinde de aici faptul că orice operă epică are trei elemente definitorii : naratorul (cele care povestesc faptele), acțiunea (totalitatea faptelor, a întâmplărilor) și personajelor (persoane care savăresc fapte și sunt purtatoarele mesajului autorului).

Intrucât în operele epice sunt povestite fapte, întâmplări, modul de expunere caracteristic acestor creații este naratiunea. Acesta este modul de expunere predominant, însă se poate îmbina și cu celelalte moduri de expunere - descriere, dialog, monolog , evocare.

În ceea ce privește naratorul, acesta poate fi scriitorul însuși, și atunci relatarea faptelor se face la persoana a -III- a, sau unul dintre personaje care participă la acțiune, de data asta naratiunea făcându-se la persoana -I.

Naratorul se detașează de faptele povestite, este obiectiv și relatează întâmplările ca un observator din afara universului imaginat. Obiectivitatea relatării trebuie să se realizeze indiferent cine este naratorul - autorul sau un personaj al aplei. Genul epic este, asadar, preponderent genului persoanei a -III-a și al timpului trecut, uneori naratiunea făcându-se și la persoana I.

Acțiunea este constituită din totalitatea faptelor, a întâmplărilor relatate și are o serie de trăsături caracteristice.

În primul rând are o mare mobilitate în timp și spațiu , operele epice putând relata întâmplări petrecute cu multă vreme înainte, și o perioadă lungă de timp, sau întâmplări recente , ce se pot succeda doar în câteva are. Locul desfășurării întâmplărilor se poate schimba, iar aceleași personaje pot acționa și se pot deplasa în spații diverse, într-un moment sau altul.

În al doilea rând, acțiunea se caracterizează, în general, prin unitate compozițională, fiind prezent, de obicei, mai întâi locul și timpul acțiunii [situația inițială], ca apoi să intervină alta situație, care o modifică pe cea de la început și determină, astfel, desfășurarea altor întâmplări. Întâmplările au un plan maxim de încordare și un final.

Astfel spus, întâmplările cunoscute se constituie în subiect al operei epice ale carui momente sunt : expozitia [expozițiunea] - prezentarea locului, timpului și a unora dintre personaje -, intriga [momentul care determină derularea acțiunii], desfășurarea acțiunii [faptele determinate de intriga], punctul culminant [momantul de maximă încordare] și deznodământul [sfârșitul acțiunii]. Desigur că ordinea și chiar numărul acestor momente diferă în funcția de intențiile autorului.

In al treilea rand, amploarea si complexitatea actiunii operelor epice variaza, ele putand infatisa un singur moment din viata unuia sau a catorva personaje, ori o imagine ampla a vietii, cu elemente numeroase. De fapt, aceasta caracteristica a actiunii constituie unul dintre criteriile in baza carora se clasifica operele epice.